aby podstata zděděného jmění zůstala nezměněna a při smrti universální dědičky, kdy teprve by nastala splatnost odkazů, které zůstavitel sice zřídil současně pod odstavci 1.—5. v určité výši, avšak splatnost jejich odsunul až do okamžiku smrti universální dědičky. Bylo proto patrně jeho úmyslem, aby v době jejich splatnosti bylo tu hotové jmění, z něhož by se odkazy uskutečnily. Nešlo by proto o zřízení obecné substituce ani o zřízení fideicommissum eius, quod supererit, jak se domnívají nižší soudy, a nebyl také nikdo určen poddědicem. Šlo by jen o ustanovení universální dědičky s omezením shora uvedeným a o zřízení odkazů, jejichž splatnost byla odsunuta až do smrti dědičky. Že pak zůstavitel byl oprávněn k takovému opatření, neodporuje ani ustanovení § 685 obč. z. Pro správnost názoru nižších soudů, že jde o fideicommissum posledního druhu, nelze nutně nic vyčísti ani z posledního odstavce posledního pořízení, neboť ani tomuto odstavci nelze rozuměti tak, jak míní nižší soudy, že mají býti zřízeny a splněny odkazy teprve z toho jmění, které zůstane po smrti universální dědičky. Proti mluví zejména okolnost, že zůstavitel zřídil v odstavci 1.—5. určité částky jako odkazy a že odkazy, o něž jde, mají míti jméno zůstavitele a jeho dcery (dědičky).

Nelze pochybovati, že odkazy, o něž jde v dovolacím rekursu, jsou odkazy pro všeužitečné účely (§ 157 nesp. pat.). U takových odkazů jest pozůstalostnímu soudu dbáti již z moci úřadu toho, aby byly podle §§ 158, 159 nesp. pat. náležitě zajištěny a nesmí před jejich zajištěním pozůstalost ani býti odevzdána.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 4. února 1932, R I 1102/31—1. Strnad.

K výkladu § 1486, č. 5 a § 1151 obč. zák. o smlouvě služební.

Pro rekurentův názor, že § 1486, čís. 5 obč. zák. nemá na mysli jen poměr služební, není ve znění jeho opory. Zákon tím, že používá výrazu »zaměstnanec« a »zaměstnavatel«, dal zřetelně najevo, že jde o nároky ze smlouvy služební. Ustanovení to nemůže býti rozšiřováno na nároky z jiných právních jednání, poněvadž jím byla stanovena výjimka z pravidla, totiž z řádné lhůty promlčecí, a výjimky nedopouštějí obdoby.

Jest tedy zkoumati, zda šlo mezi žalující pojišťovnou a žalovaným o smlouvu služební. Žalovaný přednesl, že podle smlouvy z 8. února 1926 byl akvisitérem žalobkyně. Podle reversu z 8. února 1926 převzal zastupitelství žalujícího ústavu a za zprostředkované obchody měla mu býti nahrazena získavatelská provise. Nešlo tu tedy o zaměstnanecký poměr, poněvadž žalovaný podle toho nebyl zřízen (»angestellt«) v provozování závodu žalující pojišťovny.

Podle motivů zákona jest pro pojem služební smlouvy ve

smyslu § 1151 obč. zák. úhrnem rozhodným, zda jde o osobní hospodářskou závislost zaměstnaného v podniku zaměstnavatelově (rozh. nejv. soudu, čís. 5451 sb. n. s.).

Nebyla tedy žalující pojišťovna zaměstnavatelkou žalovaného a nebylo tu případu § 1486, čís. 5 obč. zák. Nemohl proto rekurs míti úspěch.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 1931, č. j. R I 848/31. Dr. Koutník.

Hodnocení výsledku důkazu znaleckého soudem odvolacím nepodléhá přezkumu soudu dovolacího, ledaže by sama právní otázka byla soudem odvolacím mylně posouzena. Jsou-li vady dodaného díla zcela nepatrné, nelze tvrditi, že by dílo nebylo dokončeno a smlouva nebyla splněna, a přejímatel může dodavateli zadržeti jen takovou část úplaty, která přibližně odpovídá nákladu k odstranění těchto vad potřebnému. (Srov. sb. n. s., čís. 8476.)

Z důvodů: Vadu odvolacího řízení vidí dovolatel v tom, že odv. soud učinil své zjištění podle posudku znaleckého, který prý jest nesprávný a nebyl odůvodněn. Způsob, jakým odv. soud hodnotil výsledek důkazu znaleckého, nepodléhá přezkumu soudu dovol. a nelze odvol. řízení vytýkati neúplnost ani proto, že výsledek důkazu toho stačil odv. soudu ke zjištění skutečností pro spor rozhodných. Posudek znalce je odůvodněn, takže zmíněná výtka dovolatelova postrádá podkladu. Posudek není vadný proto, že znalec neřekl, zda zjištěné vady jsou podstatné, neboť to jest věcí právního úsudku soudu. Odstranitelnost vad jest nerozhodná; jedině rozhodnou je otázka, zda podlahy jsou upotřebitelné, že shledané vady nečiní podlahy neupotřebitelnými, plyne bezpochyby ze znaleckého důkazu, takže tento není ani neúplný ani nejasný, nedostatečný a ani protismyslný (§ 362, odst. 2 c. ř. s.). Pokládal-li žalovaný posudek za neúplný, bylo mu volno, by se snažil o doplnění při ústním jednání dne 7. ledna 1930 vhodnými otázkami (§ 289 c. ř. s.). Když tak neučinil, nemůže z toho sestrojovati výtku neúplnosti řízení odvolacího.

Po právní stránce byla věc v podstatě správně posouzena. Souhlasiti jest sice s dovoláním potud, že otázka, zda je vada podstatná, čili nic, jest otázkou právní a že na tuto otázku neodpovídá znalec, nýbrž soudce. Pak-li však znalec přes to k této otázce zaujal stanovisko a soudce, uznav je správným, mínění znalcovo přijal za své, nelze v tom viděti nesprávné právní posouzení věci, jak mylně za to má dovolání, ledaže by sama právní otázka byla soudem mylně posouzena, což se v tomto případě nestalo.